

Bezinning Etappe 6 Kloosterpad Groningen

[Mien Slichte Laand](#) door Lianne Abeln

Mit braide waddenzee veur leste kweller sliiek
En blokken van bazalt aan t voutenend van diek
En t knoesterege haart dat zeldzaam opengait
As over sloot en laand de regen keuning kraait
Mit westewiend, dij deelslagt over dörp en stad
Ien ain palet van gries, doar nooit veul kleur ien zat
Dit slichte laand dat mienent is

Mit kerken op n wier as hoogste heuveltoppen
En torenklokken dij vergees de mensen kloppen
Noar lege, koale kerk en baanken, haard en recht
Ien kolle wintertied, dij onner t vraispunt legt
Mit harde oostewiend dij sikkom oam ofsnidt
Mit snijvlokken dwirrelnd, speuls en teer en wit
Over dit laand dat mienent is

Mit lege wolkenlucht dij aanstörmt mit het tij
Mit mist en dook en damp, dij toudekt as n vlij
Dij minsen luddek moakt en veul onzichtbaar moakt
Mit hoge wolkenlucht, dij vol mit monsters vaort
Mit harde noordewiend, dij ales striemt en schudt
Dij t loug gain meelie gunt en ales kroaken dut
Van t slichte laand dat mienent is

Moar as de veurjoarszun deur witte wolken brekt
Dit rieke, rijke laand zien mooiste vlag oetstekt
As ien de junimoand t zunschienkoren trilt
As wichter lachend tougeven, onweerstoaanbaar mild
As Stad en Ommelaand flustern ien zudewiend
Dat min, woar min ook gait, t naars mooier viendt
Din zingt mien laand, mien slichte laand

Tekst: D.Hartsema

Muziek: J. Brel.

Beluister deze muziek door op de link te klikken.

1.

Mijn vlakke land

Met de brede Waddenzee voor de laatste kwelder-slijk
En blokken van basalt aan het voeteneind van de dijk
En het stugge hart dat zeldzaam opengaat
Als over sloot en land de regen koning kraait
Met westenwind die neerslaat op dorp en stad
In één palet van grijs, waar nooit veel kleur in zat
Dat vlakke land dat de mijne is

Met kerken op een wierde zo hoog als heuveltoppen
En torenklokken die vergeefs de mensen oproepen
Naar een lege kale kerk en banken hard en recht
In de koude wintertijd, die onder het vriespunt ligt
Met een harde oostenwind die bijna de adem afsnijdt
Met sneeuwvlokken dwarrelend, speels en teer en wit
Over dit land dat de mijne is

Met legen wolkenlucht die aanstormt met het tij
Met mist, nevel en waterdamp, dat toedekt als een vel
Die mensen klein maakt en veel onzichtbaar maakt
Met hoge wolkenlucht, die vol met monsters vaart
Met een harde Noordenwind die alles striemt en schudt
Die het dorp geen meelij gunt en alles kraken doet
Van 't vlakke land dat de mijne is

Maar als de voorjaarszon door de witte wolken breekt
Dit rijke brede land z'n mooiste vlag uitsteekt
Als in de junimaand het zonovergoten koren trilt
Als meiden lachend toegeven onweerstaanbaar mild
Als Stad en Ommeland fluisteren in de zuidenwind
Dat men, waar men ook gaat, het nergens mooier vindt
Dan zingt mijn land, mijn vlakke land